

Marcus 11: 1 – 10, ‘De Heer heeft ons nodig’

Lieve mensen!

Morgen is het Palmzondag. Ik zou dan voorgaan maar dat gaat niet door. Ik had mij op deze dienst verheugd, des te meer omdat de cantorij mee zou doen. Voor mij geeft dat een extra dimensie aan onze erediensten die volgens mij – ook zonder de cantorij – vaak al wonderschoon zijn. Natuurlijk was ik in gedachten al bezig met deze dienst en dus voel ik de behoefte iets te zeggen over Marcus 11: 1 -10, de Evangelielezing die wij zouden lezen.

In dit stuk gaan slechts de laatste twee verzen daadwerkelijk over Jezus' intocht in Jeruzalem. De acht eerste gaan over het ezelsveulen waarop Jezus zijn intocht wil houden. De leerlingen moeten dat bemachtigen, ontvreemden eigenlijk. Zij moeten het te verwachten protest de kop indrukken met de zin *De Heer heeft het nodig en terstond zendt hij het weer hierheen*. Nu is het zo dat *de Heer* gebruikt wordt om God aan te duiden zonder zijn heilige naam te gebruiken en dat Marcus – in tegenstelling tot Lucas – tot hier toe dit woord nooit gebruikt heeft om Jezus mee aan te duiden. Hij gebruikt *Meester* of *Mensenzoon* en legt God de woorden in de mond *Jij bent mijn zoon*. Toch is het zo klaar als een klontje dat het Jezus is die de ezel wil gebruiken. Hier zien wij dus – voor het eerst bij Marcus – dat de persoon van Jezus en die van God samenvallen. En het is dus kennelijk ook Gods verlangen dat deze ezel in deze situatie door Jezus wordt gebruikt. God heeft die ezel nodig!

Kennelijk heeft God mens en dier nodig om zijn plannen te volvoeren. Van de ezel zegt Marcus dat het een veulen was, waarop nog nooit een mens gereden had. Voor dat beest was het dragen van een mens een totaal nieuwe ervaring. De overeenkomst tussen dat ezelsveulen en ons mensen dringt zich daardoor aan mij op. Wij zijn in een voor ons totaal nieuwe situatie terecht gekomen en wij moeten dragen wat wij nog nooit gedragen hebben. Zo verandert onze fysieke nabijheid als gemeenteleden in een digitale versie van contact. En moeten wij elkaar verdragen als wij door alle onzekerheid en onduidelijkheid kregel en prikkelbaar worden. Wij kunnen ons zelf dus wel met dat ezeltje verbinden. Wie mij in deze associatie kan volgen, die zal dan ook wel een stapje verder langs die weg durven denken. God heeft ons nodig om elkaar door deze tijd te dragen. Die gedachte geeft mij vertrouwen want volgens mij vraagt God nooit het onmogelijke van mensen.

Het plaatje dat ik hierbij voeg is naar een tekening van een Spaans ezeltje door Hilde Snoeyer. Een reproductie van deze tekening heeft Caroline meegegeven aan haar vader toen die moest worden opgenomen in een verpleeghuis. De vader van Caroline had een zwak voor ezels en Caroline hoopte dat dit portret het verblijf daar voor hem wat lichter maken zou. Nu hangt die tekening bij ons. Ik kijk er vaak naar en denk dan aan de man die er vast veel naar gekeken heeft.

Egbert Smit

